

Arrest

nr. 203 053 van 26 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 11 augustus 2015 een eigen asielaanvraag in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 24 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker wordt door het CGVS gehoord op 7 juli 2016 en op 2 juni 2017.

1.2. Op 14 juli 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een sjjiitische Arabier bent, en op 6 januari 1988 in de stad Najaf, Zuid-Irak, bent geboren. U groeide op in het ouderlijke huis in de Jadida Raba'a-wijk. Uw vader verblijft sinds 1986 in Saoedi-Arabië, is er getrouwd, maar reist nog herhaaldelijk naar Irak. Hij heeft zich ondertussen tot het soennisme bekeerd. U studeerde tot het lager middelbaar en verliet de school in 2007. In 2008 begon u in uw wijk een winkel voor telefoonherstellingen.

Op 22 november 2012 bracht een meisje, een zekere [S.S.K.A.M.], haar gsm binnen voor herstelling. Na de herstelling bleven jullie contact houden en startten jullie een relatie. U wist dat haar vader een leidinggevende was bij het sjjiitische Jaysh Al Mehdi ('Mehdi-leger') en Seraya As Salam. Daarnaast werkten vier van haar ooms bij de politie.

In 2013 raakte u lichtgewond bij een bomaanslag in Najaf.

In januari of juni 2013 plande u een eerste huwelijksaanzoek. Uw moeder en uw tantes bezochten de familie van [S.] maar kwamen niet tot een akkoord. Vooral haar vader, Said, lag dwars. Het struikelblok was de bekering van uw vader en zijn langdurig verblijf in Saoedi-Arabië. Volgens Said was hij een 'wahabiet'. Ondanks het afgesprongen huwelijksaanzoek zetten jullie de relatie verder. Nog dezelfde dag hadden jullie voor het eerst seksuele betrekkingen.

Op 15 mei 2014 volgde een tweede huwelijksaanzoek. Dit keer onderhandelden enkel de vrouwen van beide families. De familie van [S.] liet weten dat haar vader nooit zou instemmen met een huwelijk en dat het geen nut had om aan te dringen. Ondanks de afwijzing besloten jullie de relatie verder te zetten in de hoop dat de situatie ooit zou keren.

Op 1 juli 2014 sloten [S.] en u een geheim genotshuwelijk af om bij elkaar te kunnen zijn en seks te kunnen hebben.

In de periode die volgde zochten jullie elkaar steeds vaker op. Meestal spraken jullie af in uw winkel. Soms zagen jullie elkaar in theehuizen op momenten dat [S.] ongemerkt de school kon ontglippen. Daarnaast spraken jullie ongeveer drie keer per week 's nachts af in het huis van [S.] terwijl de rest van de familie sliep. Tijdens die ontmoetingen hadden jullie geregeld betrekkingen in de ruimte tussen de voordeur en het gordijn dat de woonruimte afsloot.

In de nacht van 20 juli 2015 hadden u en [S.] bij haar thuis afgesproken. Bij het verlaten van de woning werd u betrapt door haar oom [Sa.]. Het kwam tot een handgemeen waarbij [Sa.] u tegen de grond sloeg. Uw neus werd daarbij gebroken en u bloedde hevig. [S.] probeerde tussen te komen en wierp zich op haar oom. Die laatste gaf haar een elleboogstoot waardoor [S.] uit evenwicht geraakte, viel, en met haar hoofd tegen een ton stootte. U kon ondertussen ontkomen en haastte u naar de woning van een vriend, een zekere [A.].

Op 23 juli 2015 vernam u dat [S.] aan een hersenbloeding was overleden in het Al Sadr-ziekenhuis van Najaf. Uw broer [H.] zei dat u onmogelijk in Irak kon blijven en trof de voorbereidingen voor uw vertrek.

De volgende dag, op 24 juli 2015, vloog u vanop de luchthaven van Najaf naar Istanbul, Turkije. U reisde onder uw eigen identiteit en met uw eigen paspoort. Vervolgens reisde u naar Izmir.

Ondertussen was er een stamoverleg tussen uw stam en die van [S.]. Op 25 juli 2015 besloot uw stam u te verstoten en vogelvrij te verklaren. Kort erna verlieten uw gezinsleden de woning en doken ze onder in de Al Amir-wijk.

Op 29 juli 2015 werd er een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd. Uit het arrestatiebevel bleek dat de familie van [S.] u beschuldigde van de moord op hun dochter.

Op 31 juli 2015 reisde u op irreguliere wijze naar Griekenland. Daarna reisde u via de Balkan over land naar België. Op 9 augustus 2015 kwam u in België aan en op 11 augustus 2015 vroeg u in België asiel aan.

Op 24 december 2016, bijna anderhalf jaar na uw vertrek uit Irak, werd uw neef [R.H.J.A.A.] vermoord teruggevonden in de buurt van de luchthaven van Najaf. Het ging om een liquidatie door terroristen. U sluit niet uit dat de familie van [S.] achter de aanslag zit.

Eind mei 2017 werd een tante van u opzettelijk aangereden door een politiewagen. Toen de omstaanders haar wilden helpen, zei de agent dat hij haar zelf naar het ziekenhuis zou brengen. In plaats daarvan bracht hij haar naar een stortplaats in de buurt van de luchthaven, waar ze met een steen op het hoofd werd geslagen. Uw tante werd teruggevonden door enkele passanten die er een video-opname van maakten. Op het moment van het tweede gehoor verbleef ze nog steeds in het hospitaal. U bent niet zeker of het incident iets met uw eigen zaak te maken heeft.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart dd. 20/02/2007, kopie nationaliteitsbewijs dd. 23/02/2012, kopie pagina uit het paspoort, kopie verkiezingskaart, kopie identiteitskaart broer [R.] dd. 09/03/2014, kopie voedselrantsoenkaart dd. 06/12/2013, kopie mail Duitse politie aangaande paspoort dd. 30/09/2015, kopie handelsvergunning dd. 01/03/2015, kopie registratie van handelszaak bij het ministerie dd. 01/03/2015, kopie verklaring van beroepsopleiding dd. 08/3/2015, kopie huurcontract winkelpand dd. 01/01/2015, kopie stamattest in verband met verstoting dd. 25/07/2015, kopie arrestatiebevel dd. 29/07/2015, psychisch attest dd. 05/07/2016, psychisch attest dd. 31/05/2017, kopie vluchtgegevens luchtvaartmaatschappij, medisch attest vaststelling van littekens dd. 13/07/2016, foto van de vlag van het stamverband, internetartikels in verband met het overlijden van [R.], foto's van [S.], videofragment in verband met het incident van de tante.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het CGVS hecht geen geloof aan uw voorgehouden asielmotieven, met name dat u omwille van een ongeoorloofde (seksuele) relatie Irak diende te verlaten.

U maakt om te beginnen niet aannemelijk dat u een relatie had met de dochter van een sjjiitisch militielid.

U laat uitschijnen dat de vader van [S.] een leider was binnen de sjjiitische militie Seraya As Salam en hun voorloper het Mehdi-leger (zie CGVS, 07/07/2016, p. 18). Wat dit betreft moet allereerst worden opgemerkt dat het CGVS heel ernstige twijfels heeft bij deze bewering. Niettegenstaande u naar eigen zeggen sinds 2004 wist dat deze persoon tot deze militie behoorde en u gedurende meer dan tweeënhalve jaar een relatie had met zijn dochter, kan u weinig of niets concreets vertellen over zijn positie binnen deze militie(s). U vertelt enkel dat hij een leidersfiguur was en dat hij in 2004 verantwoordelijk was voor de training van één van de groepen van het Mehdi-leger. Verder zegt u dat hij zich verplaatste in een wagen van de groepering (zie CGVS, 07/07/2016, p. 8, 14, 18-19 - zie CGVS, 02/06/2017, p. 9). Meer toelichting of uitleg geeft u niet. Dit komt weinig overtuigend over.

U legt evenmin enig begin van bewijs voor waaruit blijkt dat u een relatie had met de dochter van een militielid. Na het tweede gehoor legt u weliswaar enkele foto's voor van een jonge vrouw maar op basis van deze foto's kan geenszins worden afgeleid om wie het gaat. Laat staan dat de foto's verduidelijken dat het om uw vriendin gaat en dat haar vader een militielid is (zie Documenten, foto's van [S.]).

Het komt evenmin geloofwaardig over dat jullie in de geschetste omstandigheden gedurende tweeënhalve jaar een geheime relatie konden onderhouden.

Doorheen het gehoor laat u uitschijnen dat [S.] weinig of geen bewegingsvrijheid had en dat jullie in een context leefden waarin er een strikte controle bestaat op het doen en laten van vrouwen (zie verder). Het is in die context weinig geloofwaardig dat jullie herhaaldelijk en gedurende een lange periode met elkaar konden afspreken in zowel uw winkel, theehuizen, of de woning van [S.] (zie verder), zonder dat iemand daarvan op de hoogte was. U geeft te kennen dat enkel de moeder van [S.] jullie relatie oogluikend toestond en toeliet dat ze u in uw winkel ontmoette. Van de andere ontmoetingen was haar moeder echter niet op de hoogte (zie verder). In de door u geschetste context is het niet aannemelijk dat jullie de relatie zo lang geheim konden houden. Niet in het minst omdat jullie weinig voorzichtigheid aan de dag legden (zie verder).

Vervolgens valt jullie onvoorzichtig gedrag niet te rijmen met de door jullie geschetste context.

Doorheen het tweede gehoor schetst u een schrikbeeld van de sjjiitische milities. U verklaart dat ze tot de overheid behoren, dat ze zich tegen de Amerikaanse invasie hebben verzet, maar dat u er weinig

mee te maken wil hebben omdat ze veel onschuldige slachtoffers maakten. Gevraagd om dit toe te lichten stelt u dat ze verantwoordelijk zijn voor arrestaties en ontvoeringen, dat ze gewelddadig zijn, en dat niemand hen kan aanspreken (tegenspreken). U beaamt dat wie zich tegen hen verzet voor vergelding moet vrezen en stelt dat die personen "eraan gaan". Volgens u pakken de groeperingen mensen op voor de ogen van anderen en "weet alleen God" wat er vervolgens met hen gebeurt. U weet dat het weinig goeds betekent wanneer iemand door hen wordt opgepakt. Verder geeft u aan dat ze er sinds hun oprichting een dergelijke werkwijze op nahouden (zie CGVS, 02/06/2017, p. 9-10). U bevestigt ook dat buitenhuwelijkse relaties als oneervol worden beschouwd en dat u zich bewust was van de mogelijke consequenties van uw relatie met de dochter van een Seraya As Salam-lid (zie CGVS, 02/06/2017, p. 10). U beweert zelfs dat uw familie u waarschijnlijk het huis had uitgezet of u had opgesloten en geslagen, moesten ze geweten hebben waarmee u bezig was.

U beweert echter dat u de mogelijke consequenties naast u neerlegde omdat [S.] hilde en ze u miste wanneer ze u niet zag (zie CGVS, 02/06/2017, p. 10). Dit vormt in de door u geschetste context geen afdoende verschoning. Niet in het minst omdat jullie elkaar ondanks twee geweigerde huwelijksaanzoeken (zie verder) bleven zien in bijzonder risicovolle omstandigheden. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat jullie herhaaldelijk in uw winkel afspraken. Vreemd genoeg gebeurde dit met medeweten van haar moeder, die daarbij blijkbaar tegen de wil van haar echtgenoot inging (zie CGVS, 07/07/2016, p. 18). Tijdens het tweede gehoor geeft u te kennen dat jullie ook herhaaldelijk in het openbaar, met name in theehuizen afspraken. Dit is zeer opmerkelijk aangezien u verklaart dat [S.] geen enkele vrijheid had behalve naar schoolgaan. Dat [S.] er ondanks die uiterst gelimiteerde bewegingsvrijheid in slaagde om de schoolbanken te ontglippen en in het geheim met u af te spreken, is om te beginnen al zeer opmerkelijk en weinig aannemelijk. Het valt namelijk moeilijk te rijmen met de door u geschetste context. Het is verder opmerkelijk dat jullie in het openbaar zouden afspreken, met de kans te worden betrapt. U geeft trouwens aan dat u de ontmoetingen filmde, wat eveneens weinig voorzichtig is, om niet te zeggen roekeloos (zie CGVS, 02/06/2017, p. 6). Volgens u droeg [S.] steeds een sluier waardoor ze weinig herkenbaar was, maar dat is geen geldige verschoning voor jullie onvoorzichtig handelen. Wat echter het meest opvalt zijn de ontmoetingen bij [S.] thuis. U verklaart dat jullie geregeld, sinds midden 2014 zelfs een drietal keer per week, 's nachts bij haar thuis afspraken terwijl de rest van haar familie sliep. Voor een goed begrip: er woonden vijf à zes gezinnen in de woning waardoor er logischerwijs een groot risico bestond om betrapt te worden (zie CGVS, 07/07/2016, p. 8). Bovendien hadden jullie herhaaldelijk seks tijdens die ontmoetingen. Dit is uiteraard zeer frappant, niet in het minst omdat jullie deze seksuele contacten op een wel heel bijzondere plaats hadden, namelijk in de ruimte tussen de voordeur en het gordijn dat naar de woonkamer leidde. Dat jullie daar de liefde consumeerden komt gezien de context en het steeds dreigende gevaar betrapt te worden uiterst ongeloofwaardig over. U beweert dat jullie enkel afspraken wanneer jullie er zeker van waren dat iedereen sliep en de ooms op het werk waren, maar die uitleg kan bezwaarlijk overtuigen (zie CGVS, 07/07/2016, p. 18).

Daarnaast schetst u een incoherent beeld van uw genotshuwelijk en de huwelijksaanzoeken.

Bij het invullen van de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet u optekenen dat jullie op 6 januari 2013 een genotshuwelijk aangingen en dat er twee huwelijksaanzoeken waren. Tijdens het eerste gehoor geeft u echter een andere versie van de feiten. U liet er optekenen dat jullie pas op 1 juli 2014 een genotshuwelijk aangingen. Vervolgens blijft u zeer onduidelijk over de twee huwelijksaanzoeken. Zo situeert u het eerste huwelijksaanzoek achtereenvolgens op 1 juni 2013, 6 juni 2013, en 6 januari 2013 (zie CGVS, 07/07/2016, p. 13, 15). U maakt niet expliciet melding van een tweede aanzoek. Tijdens het tweede gehoor herhaalt u dat het eerste huwelijksaanzoek plaatsvond in 2013 was en dat er een tweede huwelijksaanzoek was op 15 mei 2014 (zie CGVS, 02/06/2017, p. 10).

Vervolgens heeft het CGVS bedenkingen bij uw verklaringen over het overlijden van [S.].

Zoals reeds eerder aangehaald is het hoogst onaannemelijk dat jullie een aantal keer per week afspraken in de woning van [S.] en er seks hadden in het sas tussen de voordeur en de woonruimte. Het is in die zin dus zeer onaannemelijk dat jullie in die compromitterende omstandigheden werden betrapt in de nacht van 20 juli 2015.

U beweert verder dat [S.] na het incident werd overgebracht naar het Al Sadr-ziekenhuis en er overleed aan de gevolgen van een hersenbloeding. Volgens u volgde er na haar overlijden een autopsie waarbij aan het licht kwam dat ze niet langer maagd was. Gevraagd naar een verklaring voor de opmerkelijk gang van zaken waarbij een maagdelijkheidsonderzoek wordt uitgevoerd bij iemand die drie dagen in

het hospitaal verbleef omwille van een hersenbloeding, moet u aanvankelijk het antwoord schuldig blijven. Vervolgens verklaart u dat er op iedere overledene een (dergelijke) autopsie gebeurt (zie CGVS, 02/06/2017, p. 12). Dit neemt niet weg dat het een opmerkelijke en dus zeer bedenkelijke gang van zaken blijft.

Los daarvan legt u geen enkel begin van bewijs voor waaruit blijkt dat [S.] om het leven kwam bij het door u beschreven incident.

U maakt evenmin aannemelijk dat u nadien door uw stam werd verstoten en vogelvrij werd verklaard.

Uit het tweede gehoor blijkt dat u niets concreets kan vertellen over het stamoverleg dat tot uw verstoting heeft geleid. Aanvankelijk houdt u het bij enkele algemeenheden, namelijk dat het vanzelfsprekend is dat iemand wordt verstoten wanneer hij een misdaad heeft gepleegd en door een andere stam wordt gezocht. Uiteindelijk krijgt u tot vijf keer toe de kans om meer toelichting te geven bij het stamoverleg, maar geraakt u niet verder dan te stellen dat u vogelvrij werd verklaard (zie CGVS, 02/06/2017, p. 13). Het is uiteraard frappant dat u werkelijk geen enkel concreet detail kan geven over uw verstoting. Niet in het minst omdat uw broer [H.] aanwezig was op het stamoverleg en hij u nadien alle details heeft verteld. Ook over de betaling van het smartgeld blijft u bijzonder op de vlakte (zie CGVS, 02/06/2017, p. 13).

Het door u neergelegde attest van verstoting (zie Documenten, kopie stamattest in verband met verstoting dd. 25/07/2015) heeft bovendien weinig of geen bewijswaarde. Niet enkel betreft het een kopie en dus makkelijk te manipuleren document waarvan de authenticiteit onmogelijk te verifiëren valt, de inhoud van het document kan bovendien niet overtuigen. Zo staat er weinig meer dan dat u door uw stam wordt verstoten omwille van uw relatie met een meisje van de Al Mousawi-stam. De naam van [S.] wordt niet eens vermeld, evenmin bevat het document details over wat er [S.] overkomen is. Het hoeft geen betoog dat dit weinig overtuigend overkomt. Bovendien wordt er in Irak op grote schaal gefraudeerd met dergelijke documenten waardoor ze weinig of geen bewijswaarde hebben zolang ze niet worden ondersteund door volledige en precieze verklaringen (zie Landeninformatie, COI Focus: corruptie en documentenfraude). Dat is hier allerm minst het geval.

Daarnaast is het niet geloofwaardig dat er een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd en dat u wordt gezocht door de Iraakse autoriteiten.

U verklaart dat de familie van [S.] een klacht tegen u heeft ingediend en er u valselijk van beschuldigde door [S.] op heterdaad te zijn betrapt bij een diefstal in hun woning. Bij die diefstal zou u haar geslagen te hebben met de dood tot gevolg (zie Vragenlijst, vraag 3.5 - zie CGVS, 07/07/2016, p. 13). Gezien de aanleiding voor het uitvaardigen van het arrestatiebevel, met name het overlijden van [S.], niet aannemelijk is (zie hoger), is het evenmin geloofwaardig dat er om die reden een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd.

Bovendien blijkt u niet te weten wanneer de familie van [S.] klacht tegen u heeft ingediend (zie CGVS, 02/06/2017, p. 14), weet u niet wie van de familie er klacht heeft ingediend, en weet u niet wat u er u juridisch precies ten laste wordt gelegd (zie CGVS, 07/07/2016, p. 22). Wat dat laatste betreft blijkt dat u er zich evenmin degelijk naar heeft geïnformeerd (zie CGVS, 07/07/2016, p. 22). Gezien de omstandigheden is dat hoogst merkwaardig.

Verder valt op dat er op de dag van de uitvaardiging van het arrestatiebevel een huiszoeking plaatsvond maar dat er nadien geen bijkomende indicaties waren dat u door de Iraakse autoriteiten werd gezocht. U beweert weliswaar dat uw naam geseind stond maar dat is weinig meer dan een blote bewering waarvoor u geen concrete elementen aanbrengt (zie CGVS, 02/06/2017, p. 14).

Hier op voortbordurend merkt het CGVS op dat u niet weet hoe het ondertussen staat met de klacht die tegen u werd ingediend. Evenmin heeft u zich daarover geïnformeerd, ook al blijkt uit uw verklaringen dat jullie bijvoorbeeld een advocaat hadden die jullie zaak (deels) behartigde (zie CGVS, 02/06/2017, p. 14-15).

Los daarvan beweert u dat u geen vrees heeft voor het arrestatiebevel aangezien men zulke zaken met geld kan oplossen (zie CGVS, 07/07/2016, p. 22 - zie CGVS, 02/06/2017, p. 15). Uiteraard is dit een zeer vreemde uitspraak aangezien u naar eigen zeggen wordt beschuldigd van diefstal en doodslag (zie hoger). Het lijkt uitgesloten dat u dergelijke zware aantijgingen niet echt serieus neemt en vermoedt dat

u er mee weg zou komen. Niet in het minst omdat het over de dochter van een militielid ging wiens organisatie volgens u tot 'de overheid behoort' en daarenboven ook haar ooms bij de politie zijn. Hiermee geconfronteerd zegt u droogweg dat 'geld alles maakt' en dat de oom 'maar een agent' was (zie CGVS, 02/06/2017, p. 15). Dergelijke laconieke verklaringen komen bijzonder weinig doorleefd over en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

De kopie van het arrestatiebevel heeft bovendien weinig of geen bewijswaarde. Het betreft namelijk weinig meer dan een kopie en dus makkelijk te manipuleren document waarvan de authenticiteit onmogelijk te verifiëren valt. Bovendien staat er een fout in de hoofding in die zin dat de Engelstalige versie naar 'Nagaf' verwijst terwijl dit uiteraard 'Najaf' moet zijn (zie Documenten, kopie arrestatiebevel dd. 29/07/2015 – zie CGVS, 02/06/2017, p. 4). Verder beweert u dat een advocaat het document regelde en dat hij het tegen betaling verkreeg. Gesteld dat dit werkelijk zo was, wijst het CGVS er op dat tegen betaling verkregen documenten in de Iraakse context weinig of geen bewijswaarde hebben. Bovendien blijkt u niet te weten hoe deze advocaat heet, terwijl hij nochtans uw belangen behartigde, en weet u weinig concreets te vertellen over de manier waarop de advocaat het document in zijn bezit kreeg. U weet weinig meer dan dat uw broer 100.000 Iraakse dinar moest betalen, dus om en bij 75 euro (zie CGVS, 02/06/2017, p. 5). Daarnaast is het opmerkelijk dat de advocaat geen andere stukken uit het dossier kon bekomen en dat u de documenten liet aanvragen op het moment dat u nog op weg was naar België (zie CGVS, 02/06/2017, p. 5). U beweert dat iedere asielzoeker zijn aanvraag moet onderbouwen en dat u al op voorhand wist dat het document noodzakelijk zou zijn om uw verhaal te staven (zie CGVS, 02/06/2017, p. 5). Dit lijkt een weinig oprechte uitleg. Voorts is het opmerkelijk dat u tijdens het tweede gehoor naar de tussenkomsst van de advocaat verwijst, terwijl u tijdens het eerste gehoor weinig meer zei dan dat de kopie van het arrestatiebevel thuis werd bezorgd (zie CGVS, 07/07/2016, p. 10). Bovendien draagt de inhoud van het arrestatiebevel weinig bij tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Er staat namelijk weinig meer dan dat u wordt gezocht voor een inbreuk op artikel 7393. Aangezien er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met dergelijke documenten hebben deze pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door volledige, coherente, en precieze verklaringen. Dat is hier absoluut niet het geval.

Ook uw verklaringen over het de moord op [R.H.J.A.A.] veranderen niets aan het ongeloofwaardig karakter van uw asielmotieven.

Uit de door u neergelegde documenten kan worden afgeleid dat een zekere [R.H.J.A.A.] eind 2016 om het leven kwam (zie Documenten, internetartikels in verband met het overlijden van [R.]). U legt echter geen bijkomend begin van bewijs voor waaruit blijkt dat deze persoon effectief uw neef is en niet één of andere verre verwant uit hetzelfde stamverband.

Vervolgens blijkt dat deze persoon werd ontvoerd en werd vermoord, maar dat men niet weet wie de daders zijn. Gevraagd naar de reden van zijn liquidatie verklaart u eerst dat er de laatste tijd meer liquidaties zijn in Najaf. Vervolgens verklaart u dat u niemand onterecht wil beschuldigen maar dat u niet uitsluit dat de Al Mousawi-stam achter de moord zit. U laat uitschijnen dat ze hem vermoordden omdat hij familie van u is. Dat is echter weinig meer dan een hypothese waarvoor u verder geen enkele concrete aanwijzing heeft. U geeft trouwens zelf aan dat het weinig meer dan een vermoeden is (zie CGVS, 02/06/2017, p. 3, 4).

Bovendien beweert u dat er na uw vertrek een verzoening was tussen beide stammen en dat geen enkel ander familielid in de problemen kwam. Het is dan ook compleet onduidelijk waarom de Al Mousawi-stam zich plots na anderhalf jaar zou wreken op een ver familielid van u (zie CGVS, 02/06/2017, p. 3).

Voorts is het opmerkelijk dat uw stam, ook al zien sommige leden een verband tussen de dood van [R.] en uw probleem, geen enkele actie tegen de Al Mousawi's heeft genomen (zie CGVS, 02/06/2017, p. 7). U beweert dat ze niets kunnen doen aangezien ze twijfels hebben, maar dat komt weinig aannemelijk over.

Ook het wedervaren van uw tante eind mei 2017 verandert niets aan het ongeloofwaardig karakter van uw asielmotieven.

U vertelt het verhaal van een vrouw die werd aangereden door een politiewagen en nadien voor dood werd achtergelaten in de buurt van de luchthaven van Najaf. Uit de door u neergelegde video kan echter niet worden opgemaakt of het werkelijk om uw tante gaat (zie Documenten, videofragment in verband

met het incident van de tante). Bovendien toont de video enkel beelden van de vondst van een gewonde vrouw. De video bevat geen verdere toelichting over de precieze omstandigheden of de context waarin de vondst werd gedaan. U legt geen bijkomend begin van bewijs voor om uw verklaringen te ondersteunen. Nochtans gaf u te kennen dat u mogelijkheden zag om documenten voor te leggen betreffende haar opname in het Al Sadr-ziekenhuis (zie CGVS, 02/06/2017, p. 8).

Los daarvan, en wat natuurlijk het voornaamste is, geeft u zelf aan dat u geen link met uw eigen asielmotieven ziet. U wou het incident enkel vermelden ter volledigheid (zie CGVS, 02/06/2017, p. 8).

Ter volledigheid wijst het CGVS nog op de opmerkelijke chronologie van uw verhaal.

Uit uw verklaringen blijkt dat u tot uw vertrek een mooi leven had in Irak. U werkte normaal en verdiende goed (zie CGVS, 02/06/2017, p. 9). Het is in die optiek opmerkelijk dat u nauwelijks drie dagen na het begin van uw probleem (dd. 20 juli 2015) het land verliet en nauwelijks twee weken later in België asiel aanvraagde. Gezien de aard van de voorgehouden problemen, het feit dat u geen andere problemen in Irak kende, en het feit dat u een goed leven had in Irak is het op zijn minst merkwaardig dat u op zo een korte tijdsperiode de zeer ingrijpende beslissing nam uw land definitief te verlaten en een risicovolle en onzekere reis naar België te ondernemen. Hiermee geconfronteerd geeft u geen bevredigende verklaring. U zegt enkel dat u in 'het verste land van Europa' asiel wou aanvragen, dat er personen waren die in een nog kortere tijdsperiode reisden, en u verwijst naar uw (ongeloofwaardig bevonden) stamconflict (zie CGVS, 02/06/2017, p. 15). Deze uitleg kan niet overtuigen.

Als gevolg van bovenstaande bevindingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. S is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in

maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van

Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid- Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De andere door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie.

Uw identiteitsstukken en die van uw familieleden bevestigen hoogstens uw identiteit, nationaliteit, en herkomst. Die zaken staan hier momenteel niet ter discussie. Hetzelfde geldt voor de stukken in verband met uw winkel en opleiding. De medische attesten in verband met uw psychische toestand bevestigen hoogstens dat u bepaalde klachten heeft, maar tonen geenszins aan dat u niet in staat zou zijn om op adequate wijze een gehoor af te leggen. De attesten bieden evenmin een verklaring voor het ongeloofwaardig karakter van de ingeroepen asielmotieven. De documenten in verband met uw reis en uw vertrek uit Irak bevestigen hoogstens de plaats en het tijdstip van uw vertrek, maar doen verder geen uitspraak over uw asielmotieven. Het medisch attest in verband met de littekens op uw lichaam doen geen enkele uitspraak over de manier of de omstandigheden waarop u deze littekens opliep. U verklaart dat u ze opliep bij een bomaanslag in 2013, maar dat kan bij deze niet bevestigd worden door de documenten. Bovendien roept u uw eventuele betrokkenheid bij de aanslag niet in als asielmotief. Het incident dateert trouwens van 2013, dus van bijna vier jaar geleden. U roept geen andere elementen in waaruit blijkt dat u omwille van uw eventuele betrokkenheid bij de aanslag een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt. De foto met de vlag van uw stamverband bewijst ten slotte weinig meer dan dat uw stam een eigen vlag heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift, stukken en aanvullende nota's

2.1.1. Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing in drie onderdelen: de waarachtigheid van de afgelegde verklaringen, de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut.

In een eerste onderdeel, afgeleid uit de schending van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), geeft verzoeker vooreerst een theoretische uitzetting omtrent de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielaanvraag, de onderzoeksplicht en de samenwerkingsplicht van het CGVS, de bewijslast en het voordeel van de twijfel. Hij verwijst te dezen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, diverse rechtsleer en rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Verzoeker merkt op dat het CGVS zich ervan moet vergewissen of hij risico loopt op een mensonterende behandeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij geeft aan formeel achter zijn verklaringen te blijven staan en niets anders dan de waarheid te hebben verteld. Verzoeker verwijst naar de algemene beoordeling van de commissaris-generaal inzake Iraakse documenten en stelt dat hij op die grond op geen enkele ontegensprekelijke wijze zijn asielaanvraag kan staven. Hij benadrukt dat hij zo goed mogelijk meewerkte en dat hij de documenten die hij in zijn bezit had, heeft neergelegd in de toestand waarin hij ze heeft ontvangen. Hij wijst erop dat hij zenuwachtig was op het moment van het gehoor bij het CGVS en onder invloed was van medicatie. Verzoeker wijst op zijn traumatiserend verleden en stelt dat hij een behandeling volgt bij een psycholoog sinds januari 2016 en medicatie krijgt voorgeschreven sinds mei vorig jaar. Het kan hem dan ook niet kwalijk worden genomen dat hij bepaalde data of details

van belangrijke gebeurtenissen niet verder kan preciseren op een manier die door het CGVS als normaal of logisch wordt beschouwd.

In een tweede onderdeel, afgeleid uit de schending van 48/3 van de Vreemdelingenwet, geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent "daden van vervolging". Hij betoogt verder:

"Dat verzoeker onterecht wordt beticht van moord op zijn vriendin en dat door de overheid onterecht een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd.

Dat verzoeker zal worden vervolgd en terechtgesteld bij een eventuele terugkeer, dit zonder het recht op een eerlijk proces.

Ofschoon het verder in se niet gaat om overheidsorganen, dient toch te worden opgemerkt dat het stamverband een aanzienlijke greep heeft op het dagelijks leven in Irak, en hiertegen niet ingegrepen wordt door de nationale autoriteiten.

Dat de overheid evenmin bescherming kan bieden tegen de potentiële dreiging van de Sjiitische militie waartoe de vader van de voormalige vriendin van verzoeker behoorde.

Dat verzoeker gegronde redenen heeft om aan te nemen dat men hem bij een eventuele terugkeer naar het leven zou staan.

Dat er wel degelijk gegronde vrees bestaat voor verzoeker."

In een derde onderdeel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, geef verzoeker vooreerst een algemene theoretische uiteenzetting over deze bepalingen. Hij stelt verder dat hij op zijn minst trauma's heeft opgelopen naar aanleiding van de gebeurtenissen in zijn land van herkomst, de dreiging van de sjiitische milities, het verstoten zijn en de verdenking van moord op zijn voormalige vriendin.

Hij licht toe dat de feiten zwaarwichtig genoeg zijn om ervoor te zorgen dat hij Irak ontvluchtte en licht als volgt toe:

"Dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met het dreigende gevaar voor schade en blootstelling aan verscheidene vormen van onheuse behandelingen in hoofde van verzoeker. Dat de bestreden beslissing verder niet ver genoeg ingaat op mogelijkheid van het bestaan van de problemen die verzoeker aanhaalt en de mogelijkheid dat hij hierdoor werd geviseerd door een Sjiitische militie. Dat immers het dagelijkse leven in Irak wordt beheerst door soortgelijke praktijken en hiertegen niet adequaat kan worden ingegrepen door de nationale autoriteiten. Dat verscheidene rapporten stellen dat er in Bagdad geen gebieden lijken te zijn die meer dan andere te maken krijgen met uitgesproken conflict gerelateerd geweld. Er is sprake van gewapende conflicten en van terroristische aanslagen op burgers, die overal in de stad gelijktijdig plaatsgrijpen. In de buitenwijken lijken evenwel vooral gewapende conflicten slachtoffers te maken. Vermits het geweld alomtegenwoordig is, lijkt geen enkele groep veilig te zijn en kan vrijwel iedereen geconfronteerd worden met een of andere vorm van geweld. Hoewel in de meeste wijken van Bagdad vroeger zowel soennieten als sjiieten woonden, lijkt de stad na het bloedige sektarische geweld van de jaren 2000 nu meer gesegregeerd te zijn, waarbij sjiieten de bovenhand lijken te halen. De grootste binnenlandse vluchtelingenstroom tekent we op in Bagdad zelf en van die gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd naar de stad. De vlucht uit de stad lijkt lang niet zo massaal te zijn.

LandInfo [The Norwegian Country of Origin Information Centre] with as original title "Irak: Bagdad - sikkerhetssituasjon per februar 2015" published on 13 February 2015, http://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/topical_note._baghdad_-_the_security_situation_as_of_february_2015_0.pdf

Dat de motivering van het CGVS om de subsidiaire beschermingsstatus o.b.v. art. 48/4 §2 c) m.b.t. personen afkomstig uit Basra te weigeren niet afdoende is.

Aangezien het CGVS zelf erkent dat de situatie in Basra ernstig, problematisch, gevaarlijk is en dat er veel burgerslachtoffers vallen als bewust doelwit van zowel soenitische als sjiitische milities. Dat de 'andere objectieve elementen' (minder slachtoffers dan vroeger, geen groot offensief op de stad, openbare leven is niet stilgevallen, er keren Iraki's terug uit België...) hier geenszins tegenop wegen en niet volstaan om de stelling te onderbouwen dat er geen sprake is van een 'uitzonderlijke situatie' van willekeurig geweld die zonder onderscheid slachtoffers maakt is. Dat er wel degelijk sprake is van willekeurig geweld zoals bedoeld in Artikel 48/4§2, C. De door verwerende partij opgeworpen motivering doet hieraan geen afbreuk.

UNHCR - UN High Commissioner for Refugees: UNHCR statement on today's attack on vicinity of Baghdad International Airport, including Camp Liberty, in Iraq, 29 October 2015 (available at [ecoi.net](http://www.ecoi.net/local_link/314056/438527_en.html))

AlertNet: Bomb attack on Shi'ite pilgrims in Baghdad kills 7 -sources, 26 October 2015 (published by Reuters) <http://www.trust.org/item/20151026123425-usoji/>

HRW - Human Rights Watch: Protesters Beaten, Abducted, 23 October 2015 (available at ecoinet) http://www.ecoi.net/local_link/313776/438185_en.html
http://www.ecoi.net/local_link/313776/438186_en.html

RFE/RL - Radio Free Europe/Radio Liberty: More Than 50 Killed In Iraqi Car-Bomb Attacks, 5 October 2015 (available at ecoinet) http://www.ecoi.net/local_link/312781/437067_en.html

BAMF - Federal Office for Migration and Refugees (Germany): Briefing Notes vom 5 Oktober 2015, 5 October 2015 (available at ecoinet) http://www.ecoi.net/file_upload/4543_1444385956_deutschland-bundesamt-fuer-migration-und-fluechtlinge-briefing-notes-05-10-2015-englisch.pdf

UN News Service, Iraq: UN envoy condemns string of terrorist bombings targeting crowded Baghdad markets, 17 May 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/573c243b40b.html>

Amnesty International, Iraq: Deadly bomb attacks show disgraceful disregard for human life, 17 May 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/573c26d74.html>

UN News Service, Political impasse adds 'new layer of complications' to Iraq's complex challenges – UN envoy, 6 May 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/573026bd40b.html>

UN Security Council, Third report of the Secretary-General pursuant to paragraph 7 of resolution 2233 (2015) , 27 April 2016, S/2016/396, available at: <http://www.refworld.org/docid/5731a1a14.html>

Federal Office for Migration and Asylum, Informationszentrum Asyl und Migration Briefing Notes (2 May 2016), 2 May 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/573420e74.html>

De veiligheidssituatie in Irak is en blijft onzeker en uiterst gevaarlijk voor alle reizigers. De gevechten in het noorden en het westen, de interventie van de internationale coalitie tegen de terreurgroep IS/Daesh en de dreiging van een uitbreiding van het geweld naar Bagdad zorgen ervoor dat de situatie er erg onzeker en gespannen is. Het risico van aanslagen en banditisme blijft erg hoog. De provincies Anbar en Ninawah zijn absoluut te mijden. Ook de Betwiste Gebieden (provincies Diyala, Salah al-Din, Tameem en Nineva), en de Sjiitische provincies Kerbala, Babylon en Wassit worden met de regelmaat van de klok opgeschrikt door aanslagen en zijn dus te mijden. De Koerdische provincies in het noorden en de zuidelijke provincies Najaf, Muthanna, Qadisiya, Di-Qhar, Missan en Basra zijn steeds erg onstabiel.

Ingevolge de politieke en communautaire tegenstellingen zijn er demonstraties in heel Irak. Dit gaat soms gepaard met geweld en de spanningen lopen verder op. Deelname aan of aanwezigheid op deze manifestaties is te allen tijde te vermijden. In het hele land blijft een hoog risico bestaan op ontvoering, zonder onderscheid in nationaliteit. Buitenlanders zijn een specifiek doelwit voor ontvoeringen met financieel of politiek oogmerk. Er is ook een verhoogd risico op overvallen en diefstal door misdaadbendes. Verder zijn er risico's verbonden aan de aanwezigheid van mijnen en aan voortdurende militaire operaties."

Bij dit verzoekschrift worden geen stukken ter staving van het asielrelaas gevoegd.

2.1.2. Op 5 maart 2018 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuw element de COI Focus "Irak: Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017.

2.1.3. Op 8 maart 2018 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij hij melding maakt van nieuwe elementen en twee medische attesten toevoegt alsook foto's van zijn moeder.

2.1.4. Op de terechtzitting van 9 maart 2019 legt verzoeker een volgende aanvullende nota neer waarbij hij de originele verstotingsakte van zijn stam voegt.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. De kern van verzoekers asielaanspraak kan als volgt worden samengevat: verzoeker had een ongeoorloofde (seksuele) relatie met S. die aan het licht is gekomen waarna er een handgemeen heeft plaats gevonden waarbij S. ernstig gewond is geraakt en daarna is overleden. Verzoeker is vervolgens gevlucht, is daarna uit zijn stam verstoten en er werd tegen hem een arrestatiebevel uitgevaardigd nadat de familie S. hem had beschuldigd van moord op hun dochter.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal documenten heeft voorgelegd aan de commissaris-generaal om zijn asielaanspraak te staven (AD, stuk 21, map met 'documenten').

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn standpunt dat de voorgelegde identiteitsstukken verzoekers identiteit, nationaliteit, en herkomst bevestigen, die niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor de stukken in verband met verzoekers werk en opleiding en een foto die weinig meer bewijst dan dat verzoekers stam een eigen vlag heeft. De Raad stelt verder vast dat verzoeker nog een aantal stukken voorlegde die evenwel geen rechtstreeks verband houden met de kern van zijn asielaanspraak en de reden waarom hij uit Irak vluchtte, zoals documenten in verband met zijn reis en vertrek uit Irak, een videofragment over een incident met een tante en een medisch attest in verband met littekens die hij zou hebben opgelopen bij een bomaanslag in 2013. Verzoeker gaf trouwens voor een aantal van deze documenten zelf aan dat er geen link is met zijn eigen asielmotieven (zie AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS, 2 juni 2017, p.8). Een verdere bespreking van de inhoud van deze documenten dringt zich dan ook niet op.

Verzoeker legde foto's voor van een jonge vrouw waarbij de Raad, net zoals de commissaris-generaal moet vaststellen dat op basis van deze foto's niet kan worden afgeleid om wie het gaat en dat deze foto's niet aantonen dat het verzoekers vriendin betreft.

Wat betreft de internetartikels in verband met het overlijden van verzoekers neef stelt de Raad, net zoals de commissaris-generaal, vast dat uit deze internetartikels enkel blijkt dat een zekere R.H.J.A.A. eind 2016 om het leven kwam, maar dat verzoeker geen bijkomend begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat deze persoon effectief zijn neef is en niet één of andere verre verwant uit hetzelfde stamverband.

Voor wat betreft het arrestatiebevel van 29 juli 2015 dat verzoeker voorlegde, blijkt uit de vertaling ervan dat er in dit arrestatiebevel weinig meer staat dan dat verzoeker wordt gezocht voor een inbreuk op artikel 7393. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker enkel een kopie van het arrestatiebevel heeft voorgelegd, waarvan de commissaris-generaal terecht opmerkt dat het een makkelijk te manipuleren document is waarvan de authenticiteit onmogelijk valt te verifiëren. Verder blijken grote vraagtekens te kunnen worden geplaatst bij de wijze waarop verzoeker dit document heeft verkregen en stelt de commissaris-generaal terecht het volgende vast: *"Verder beweert u dat een advocaat het document regelde en dat hij het tegen betaling verkreeg. Gesteld dat dit werkelijk zo was, wijst het CGVS er op dat tegen betaling verkregen documenten in de Iraakse context weinig of geen bewijswaarde hebben. Bovendien blijkt u niet te weten hoe deze advocaat heet, terwijl hij nochtans uw belangen behartigde, en weet u weinig concreets te vertellen over de manier waarop de advocaat het document in zijn bezit kreeg. U weet weinig meer dan dat uw broer 100.000 Iraakse dinar moest betalen, dus om en bij 75 euro (zie CGVS, 02/06/2017, p. 5). Daarnaast is het opmerkelijk dat de advocaat geen andere stukken uit het dossier kon bekomen en dat u de documenten liet aanvragen op het moment dat u nog op weg was naar België (zie CGVS, 02/06/2017, p. 5). U beweert dat iedere asielzoeker zijn aanvraag moet onderbouwen en dat u al op voorhand wist dat het document noodzakelijk zou zijn om uw verhaal te staven (zie CGVS, 02/06/2017, p. 5). Dit lijkt een weinig oprechte uitleg. Voorts is het opmerkelijk dat u tijdens het tweede gehoor naar de tussenkomenst van de advocaat verwijst, terwijl u tijdens het eerste gehoor weinig meer zei dan dat de kopie van het arrestatiebevel thuis werd bezorgd (zie CGVS, 07/07/2016, p. 10)."* De vragen omtrent de wijze waarop verzoeker dit stuk heeft verkregen, worden verder versterkt door de algemene bevinding dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen worden verkregen en dat er sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten relatief is (zie AD, stuk 22, map 'landinformatie', COI Focus 'Irak – Corruptie en documentenfraude', 8 maart 2016).

In het door verzoeker neergelegde attest van verstoting door zijn stam, kan weinig meer worden gelezen dan dat hij door zijn stam wordt verstoten omdat hij een relatie heeft gehad met een meisje van een andere stam en dat hij door deze andere stam wordt gezocht. De Raad stelt vast, net zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, dat de naam van zijn vriendin niet wordt vermeld en evenmin wat zijn vriendin is overkomen. Verzoeker legt ter terechtzitting het originele attest van zijn verstoting

neer, zonder uiteen te zetten waarom hij dit document niet eerder heeft voorgelegd. Wat er ook van zij, de neerlegging van het originele attest van verstoting doet geen afbreuk aan wat zonet werd vastgesteld. Bovendien wijst de Raad er ook hier op dat er in Irak wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal bestaan, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten in beginsel relatief is (zie AD, stuk 22, map 'landinformatie', COI Focus 'Irak – Corruptie en documentenfraude', 8 maart 2016).

2.3.3. Gelet op de summere inhoud van de voorgelegde documenten en de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers asielaanvraag geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn asielaanvraag, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.3.4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de vluchtelingenstatus aan verzoeker wordt omdat :

- (i) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een relatie had met een dochter van een sjiitisch militielid omdat (a) hij, na een relatie van meer dan tweeënhalf jaar, weinig of niets concreets kan vertellen over de positie van haar vader binnen de militie, hetgeen weinig overtuigend overkomt en (b) hij evenmin een begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat hij een relatie had met de dochter van een militielid, waarbij kan worden verwezen naar hetgeen hierboven wordt uiteengezet over de foto's van een jonge vrouw;
- (ii) het niet geloofwaardig overkomt dat verzoeker gedurende tweeënhalf jaar een geheime relatie kon onderhouden in de door hem geschetste omstandigheden, met name een context waar S. weinig of geen bewegingsvrijheid had en er een strikte controle bestaat op het doen en laten van vrouwen;
- (iii) het onvoorzichtig gedrag van verzoeker en S., in het bijzonder het consumeren van de liefde in het huis van de familie van S., niet te rijmen valt met het schrikbeeld dat verzoeker schetst van de sjiitische milities, zijn bevestiging dat buitenhuwelijkse relaties als oneerlijk worden gezien en het feit dat hij zich bewust was van de mogelijke consequenties van een relatie met de dochter van een sjiitisch militielid;
- (iv) verzoeker incoherent is over zijn genotshuwelijk en huwelijksaanzoeken;
- (v) er bedenkingen te maken zijn bij de verklaring van verzoeker dat na het overlijden van S. een maagdelijkheidsonderzoek zou zijn uitgevoerd en er voorts geen begin van bewijs is waaruit blijkt dat S. om het leven kwam zoals door verzoeker beschreven;
- (vi) verzoeker geen enkel concreet detail kan geven over het stamoverleg dat tot zijn verstoting leidde en, gelet op de inhoud en relatieve bewijswaarde van het voorgelegde attest van verstoting, bijgevolg niet aannemelijk maakt dat hij door zijn stam werd verstoten en vogelvrij werd verklaard;
- (vii) het niet geloofwaardig is dat tegen verzoeker een arrestatiebevel werd uitgevaardigd en dat hij wordt gezocht door de Iraakse autoriteiten, niet enkel omdat (a) de aanleiding ervoor, met name het overlijden van S., niet aannemelijk is, maar ook omdat (b) verzoeker niet weet door wie en wanneer de klacht werd ingediend, noch was hem precies ten laste worden gelegd, (c) verzoeker stelt dat een huiszoeking plaatsvond maar er verder geen indicaties zijn dat hij nog wordt gezocht door de Iraakse autoriteiten; (d) verzoeker geen concrete elementen aanbrengt voor de bewering dat zijn naam geseind is; (e) verzoeker geen idee heeft over de stand van zaken in het onderzoek en zich daarover ook niet heeft geïnformeerd; (f) verzoeker beweert geen vrees te hebben voor het arrestatiebevel aangezien zulke zaken met geld kunnen worden opgelost maar, gezien het feit dat verzoeker stelt dat hij een relatie had met een dochter van een militielid en haar ooms bij de politie zijn, zulke laconieke verklaringen bijzonder weinig doorleefd overkomen; (g) de inhoud en relatieve bewijswaarde van het voorgelegde arrestatiebevel weinig bijdragen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaring;
- (viii) de verklaringen over de moord op R.H.J.A.A. niets veranderen aan het ongeloofwaardig karakter van verzoekers asielaanvraag daar (a) vooreerst uit de neergelegde internetartikelen niet blijkt dat deze persoon effectief zijn neef is; (b) verzoeker zelf aangeeft dat het weinig meer dan een vermoeden is dat deze persoon werd vermoord omdat hij familie van hem is waarvoor hij geen enkele concrete aanwijzing heeft; (c) verzoeker beweert dat na zijn vertrek er een verzoening was tussen beide stammen zodat het compleet onduidelijk is waarom er anderhalf jaar later een wraakoefening zou zijn op zijn familielid; (d) het opmerkelijk is dat zijn stam daarna geen enkele actie heeft ondernomen.

Deze vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing en die hierboven worden samengevat, vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct. In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat de verklaringen van verzoeker dermate worden gekenmerkt door incoherenties, ongerijmdheden, vaagheden en onaannemelijkheden dat ze niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen.

Verzoeker stelt nog dat hij zenuwachtig was op het moment van zijn gehoor bij het CGVS. Hij wijst erop dat hij toen medicatie kreeg als gevolg van een behandeling bij een psycholoog en dit sinds 2016, om een plaats te geven aan zijn traumatiserend verleden. Ter staving hiervan voegt hij aan zijn eerste aanvullende nota twee bijkomende medische attesten van 12 december 2017 en 12 februari 2018 toe. De Raad stelt vast dat verzoeker reeds in het kader van zijn gehoren bij het CGVS twee medische attesten heeft voorgelegd waaruit bleek dat hij medicatie nam en psychologisch werd opgevolgd. Het CGVS motiveerde hierover terecht als volgt: *“De medische attesten in verband met uw psychische toestand bevestigen hoogstens dat u bepaalde klachten heeft, maar tonen geenszins aan dat u niet in staat zou zijn om op adequate wijze een gehoor af te leggen. De attesten bieden evenmin een verklaring voor het ongeloofwaardig karakter van de ingeroepen asielmotieven.”* De Raad oordeelt dat dit standpunt gehandhaafd blijft ten aanzien van de twee nieuwe medische attesten die verzoeker heden voorlegt daar uit deze medische attesten niet blijkt dat hij niet in staat is om een voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk relaas naar voor te brengen. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat verzoeker of de raadsman die hem bijstond enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS. Verder blijkt uit de gehoorverslagen dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden en dat verzoeker geen blijk gaf van ernstige problemen omwille van zijn psychische toestand. Verzoeker laat bovendien na in concreto aan te tonen waar of op welke wijze zijn zenuwachtigheid of medicatie zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt. Het is normaal dat verzoeker gespannen was, maar dit argument kan, op dergelijk algemene wijze, niet worden gebruikt om te besluiten dat zijn verklaringen niet kunnen worden beoordeeld op hun coherentie en aannemelijkheid. Het asielrelaas heeft immers betrekking op belangrijke feiten en gebeurtenissen die een verzoeker om internationale bescherming persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen voor het vertrek uit zijn land van herkomst, zodat minstens van hem kan worden verwacht dat hij hierover voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen aflegt. Ten slotte stelt de Raad vast verzoeker niet kwalijk wordt genomen bepaalde data's of details van belangrijke gebeurtenissen niet verder te kunnen preciseren maar wel dat hij de kern van zijn asielrelaas, met name dat hij een ongeoorloofde seksuele relatie had met een dochter van een sjiitisch militielid, niet aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande, weerlegt verzoeker de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, niet. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot het zijne gemaakt en overgenomen.

De voorgelegde documenten, die zoals eerder vermeld in casu op zich niet volstaan omwille van hun summiere inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen. Bijgevolg kan, op basis van zijn verklaringen in samenhang met de voorgelegde documenten, de kern van verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig worden geacht.

In een aanvullende nota van 8 maart 2018 voert verzoeker nieuwe elementen aan. Hij licht toe dat door aanhoudende problemen met de stam van S., twee van zijn drie broers naar Turkije zijn gevlucht rond december 2017. Een derde broer H. bleef achter om voor zijn moeder te zorgen, maar werd in januari 2018 meegenomen door de veiligheidsdiensten van Najaf. Deze broer H. zou zich in de gevangenis bevinden en verder werd niets meer van hem vernomen. Zijn moeder zou in januari eveneens door vrouwen van een andere stam zijn aangevallen en zij wordt bedreigd door de veiligheidsdiensten die haar zeggen dat zij haar zoon H. nooit meer zal weerzien indien zij niet vertelt waar verzoeker zich bevindt. Verder deelt verzoeker mee dat hij via zijn moeder heeft vernomen dat de oom van S. intussen als bodyguard werkt voor kolonel H., de directeur van het politiedirectoraat van de stad Najaf, waarmee hij wil aantonen dat deze personen een erg machtige positie innemen in zijn stad. Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota van 8 maart 2018 foto's toe van een oudere vrouw met wat een blauw oog lijkt te zijn.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit deze foto's niet kan worden opgemaakt dat de oudere vrouw daadwerkelijk de moeder van verzoeker is. Verder kan op basis hiervan evenmin worden vastgesteld dat deze vrouw door vrouwen van een andere stam werd aangevallen en bedreigd. Er ligt verder geen document of ander bewijsmateriaal voor ter ondersteuning van verzoekers verklaring dat zijn broer werd ontvoerd en zich in de gevangenis bevindt. Waar verzoeker aanvoert dat de stam van S. achter de 'ontvoering' van zijn broer zit, geeft hij zelf aan dat het om "vermoedens" gaat. Hij legt geen enkele concrete aanwijzing voor die deze vermoedens onderbouwt. Verzoekers verklaring dat zijn broer zou zijn meegenomen door de veiligheidsdiensten van Najaf rijmt verder niet met zijn eerdere verklaring dat er na een eerste huiszoeking geen indicaties waren dat de Iraakse autoriteiten nog verder naar hem zochten (gehoorverslag CGVS, 2 juni 2017, p.14). Gelet op deze bevindingen en de vaststelling dat verzoekers verklaringen over "aanhoudende" problemen bovendien voortbouwen op een eerder ongeloofwaardig bevonden asielaanvraag, kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan deze nieuwe elementen omtrent 'aanhoudende' problemen met de stam van S.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere objectieve indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In dit geval is verzoeker afkomstig uit Najaf, een provincie gelegen in Zuid-Irak. Verzoekers betoog met betrekking tot Bagdad, de Koerdische provincies of de zogenaamde betwiste gebieden is in deze dan ook niet dienstig.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 5 maart 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Zuid-Irak*" van 18 juli 2017, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen en in het verzoekschrift en de aanvullende nota, kan niet worden afgeleid dat Najaf onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat er zich in Najaf militaire acties afspelen of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Najaf niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Verder blijkt uit de COI Focus van 18 juli 2017 dat de

zuidelijke provincies, waaronder Najaf, zich bevinden onder controle van de Iraakse autoriteiten en dat op 16 juni 2017 er geen enkele stad of nederzetting in dit gebied door IS werd gecontroleerd (p.8). UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Najaf niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Najaf niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt verder op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, inclusief Najaf, door de commissaris-generaal in zijn geheel moet worden gelezen. Op basis daarvan oordeelt hij dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn, worden overgenomen.

Het CGVS heeft bij aanvullende nota van 5 maart 2018 de COI Focus "Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak." van 18 juli 2017 toegevoegd, waarin deze vaststellingen genoegzaam worden bevestigd en waarin terecht wordt gesteld:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. De impact van de herovering van de steden Ramadi en Fallujah op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Zuid-Irak in het bijzonder was duidelijk voelbaar. Ook in 2017 is er sprake van een verdere en sterke daling van het geweld in Zuid-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig bent. (...)

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. IS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is IS er wel in geslaagd om in drie zware aanslagen te plegen in de provincie. In de periode januari tót juli 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al- Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er in 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. In 2017 neemt het geweld in Zuid-Irak verder af, en ligt het na zes maanden lager dan om het even welke periode sinds drie jaren. Er zijn slechts drie zware aanslagen gepleegd, met name in de stad Najaf, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid- Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van een gewapend conflict.

(...)

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen."

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk doet aan bovenstaande analyse, noch aan de daarop gesteunde conclusie dat er actueel voor burgers in de provincie Najaf geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de in de bestreden beslissing vermelde analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak is gesteund. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift bovendien naar informatie aangaande de veiligheidssituatie in Zuid-Irak die ouder is dan de recente informatie vervat in voormelde COI Focus van 18 juli 2017.

De Raad besluit dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier afdoende blijkt dat de situatie in de provincie Najaf niet van die aard is dat verzoeker, bij terugkeer naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Eveneens blijkt hieruit dat verzoeker deze regio op een veilige wijze kan bereiken.

2.4.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zijn verzoek om subsidiaire bescherming baseert op dezelfde reeds aangevoerde asielmotieven, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden asielmotieven.

Verzoekers bewering dat hij trauma's zou hebben opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in zijn land van herkomst kan, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas en gelet op het feit dat hij geen objectieve elementen aanbrengt die deze bewering ondersteunen, geenszins worden gevolgd.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.3. Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoekers geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Najaf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op de terechte vaststelling van de commissaris-generaal dat hij zijn betrokkenheid bij een bomaanslag van vier jaar geleden niet kan bevestigen aan de hand van de voorgelegde documenten, dat hij zijn eventuele betrokkenheid bij deze aanslag niet inroept als asielmotief en evenmin andere elementen inroept waaruit blijkt dat hij omwille van zijn eventuele betrokkenheid bij de aanslag een gegronde vrees voor vervolging heeft, is verzoekers verwijzing naar dit artikel dan ook niet dienstig.

2.6. Verzoeker vraagt in fine van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toe

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES